

Дело С-121/07

Комисия на Европейските общности срещу Френска република

„Неизпълнение на задължения от държава членка — Директива 2001/18/ЕО — Съзнателно освобождаване в околната среда и пускане на пазара на ГМО — Решение на Съда, установяващо неизпълнение на задължение — Неизпълнение — Член 228 ЕО — Изпълнение в хода на производството — Имуществени санкции“

Заключение на генералния адвокат г-н J. Mazák, представено на 5 юни
2008 г. I - 9163
Решение на Съда (голям състав) от 9 декември 2008 г. I - 9192

Резюме на решението

1. *Иск за установяване на неизпълнение на задължения — Решение на Съда, установяващо неизпълнение на задължение — Срок за изпълнение (член 228 ЕО)*
2. *Иск за установяване на неизпълнение на задължения — Решение на Съда, установяващо неизпълнение на задължение — Неспазване на задължението за изпълнение на съдебното решение — Имуществени санкции — Цел (член 228, параграф 2 ЕО)*

3. *Иск за установяване на неизпълнение на задължения — Решение на Съда, установяващо неизпълнение на задължение — Неспазване на задължението за изпълнение на съдебното решение — Имуществени санкции — Налагане на еднократно платима сума*
(член 228, параграф 2 ЕО)

1. Макар член 228 ЕО да не предвижда в какъв срок трябва да бъде изпълнено решение, установяващо неизпълнение на задължения от държава членка, интересът, свързан с непосредственото и еднакво прилагане на общностното право, изисква това изпълнение да започне незабавно и да приключи във възможно най-кратки срокове.

(вж. точка 21)

2. Предвиденото в член 228, параграф 2 ЕО производство има за цел да накара държава членка, която е в неизпълнение, да се съобрази с решение, установяващо неизпълнение на задължения, и по този начин да осигури ефективното прилагане на общностното право. Двете мерки, предвидени в тази разпоредба, а именно еднократно платима сума и периодична имуществена санкция, са насочени към постигане на същата тази цел.

В това отношение Съдът е длъжен по всяко дело в зависимост от обстоятелствата в конкретния случай, с който е сезиран, както и в зависимост от нивото на убеждаването и възпирането, които той счита за необходими, да определи подходящите имуществени санкции за осигуряване на възможно най-бързото изпълнение на предходното решение, установяващо неизпъл-

нение на задължения, и за предотвратяване на повторни аналогични нарушения на общностното право.

Докато налагането на периодична имуществена санкция изглежда особено подходящо за насърчаване на държава членка да сложи край в най-кратък срок на неизпълнение на задължения, което при липсата на подобна мярка би продължило, то налагането на еднократно платима сума почива в по-голяма степен на преценката на последиците от неизпълнението на задълженията на засегнатата държава членка върху частните и публични интереси, по-конкретно когато неизпълнението е продължило дълъг период от време след постановяване на решението, с което първоначално е констатирано.

Ако осъждането за плащане на периодична имуществена санкция, която се отличава основно с принудителен характер по отношение на продължаващо неизпълнение на задължения, се налага по принцип само доколкото продължава да е налице липсата на изпълнение на решението, с което неизпълнението е било първоначално констатирано, същото не може да се каже за налагането на еднократно платима сума.

(вж. точки 27, 56—59)

3. Евентуалното налагане на еднократно платима сума няма автоматичен характер, а трябва във всеки конкретен случай да бъде функция от всички релевантни елементи, свързани както с характеристиките на установеното неизпълнение на задължения, така и с поведението на самата държава членка, засегната от производството по член 228 ЕО.

В това отношение ако насоки като съдържащите се в съобщението на Комисията в областта на налагането на еднократно платими суми могат действително да спомогнат за гарантиране на прозрачността, предвидимостта и правната сигурност в дейността на Комисията, вярно е и че подобни правила не могат да обвържат Съда при изпълнението на неговите правомощия, които са му предоставени с член 228, параграф 2 ЕО.

Освен това обстоятелството, че до настоящия момент плащането на еднократно платима сума не е било налагано от Съда, когато е било осигурено пълно изпълнение на първоначалното решение преди приключването на производството, започнато въз основа на член 228 ЕО, не може да представлява пречка подобно плащане да бъде наложено в рамките на друго дело, ако то се окаже необходимо с оглед на характе-

ристиките на конкретния случай и на изискуемата степен на убеждаване и възпиране.

Когато реши да наложи еднократно платима сума, Съдът е длъжен при упражняване на своето право на преценка да я определи по такъв начин, че тя да бъде, от една страна, съобразена с обстоятелствата, а от друга страна, съразмерна на установеното нарушение, както и на платежоспособността на съответната държава членка.

Сред релевантните фактори за целите на подобно решение са именно елементи като продължителността на нарушението след постановяване на решението, с което то е констатирано, както и разглежданите публични и частни интереси.

Когато липсата на изпълнение на решение на Съда може да нанесе вреди на околната среда и да застраши здравето на хората, чието опазване е част от самите цели на общностната политика в областта на околната среда според член 174 ЕО, подобно неизпълнение на задължения се отличава с особена тежест. Същото важи и когато продължават да съществуват пречки пред

свободното движение на стоки в нарушение на общностното право, независимо от наличието на решение на Съда, с което е установено неизпълнение на задължения в това отношение.

Повторението на нарушения от държава членка в специфичен сектор на общностната дейност може да пред-

ставява показател за това, че за ефективната превенция на бъдещо повторение на аналогични нарушения на общностното право може да е необходимо приемането на възпиращи мерки, каквато е налагането на еднократно платима сума.

(вж. точки 60—64, 69, 77, 78 и 80)